

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

45 A 21/2012-66

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobce: **JUDr. J. N.**, proti žalovanému: **Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav**, Masarykovo náměstí 1, 250 01 Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, o žalobě na ochranu proti nečinnosti ve věci vydání závazného stanoviska k „Projektu k ohlášení stavby Oprava krovů, střešní krytiny, komín, těles, repase a výměna výplní otvorů Masarykovo náměstí 61/18, Brandýs nad Labem“,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze domáhá ochrany proti nečinnosti ve věci vydání závazného stanoviska k „Projektu k ohlášení stavby Oprava krovů, střešní krytiny, komín, těles, repase a výměna výplní otvorů Masarykovo náměstí 61/18, Brandýs nad

Labem“, o které žalobce požádal žádostí doručenou žalovanému dne 15. 10. 2010. Brojí proti *de facto* závěru žalovaného, že řízení o žádosti dosud zahájeno nebylo, neboť žádost podal pouze žalobce, který je vlastníkem ideální poloviny nemovitosti, přičemž k zahájení řízení je zapotřebí, aby žádost podal i druhý spoluvlastník dotčené nemovitosti.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval v souladu s ustanoveními zákona 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř.) a zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů. Respektoval současně usnesení a sdělení nadřízených správních orgánů.

Ze správního spisu vyplynuly tyto pro věc podstatné okolnosti:

Žádostí doručenou žalovanému dne 15. 11. 2010 žalobce požádal o závazné stanovisko k obnově kulturní památky, a to domu č. p. 61 umístěném na parcele č. 249 v katastrálním území Brandýs nad Labem. K žádosti předložil „*Projekt k ohlášení stavby Oprava krovů, střešní krytiny, komín, těles, repase a výměna výplní otvorů Masarykovo náměstí 61/18, Brandýs nad Labem*“ a uvedl, že tak činí v návaznosti na výzvu Městského úřadu v Brandýse nad Labem, stavebního úřadu, který mu uložil do 31. 12. 2010 mj. předložit projektovou dokumentaci (řešící závadný stav domu) se závazným stanoviskem žalovaného. Uvedený dům byl v době podání žádosti ve spoluvlastnictví žalobce a jeho bratra Františka Nejedlého, přičemž velikost jejich podílu byla shodná (č. listu vlastnictví 4370 vedeného pro Katastrální úřad Středočeského kraje, Katastrální pracoviště Praha-východ).

Žalovaný žalobci (k jeho stížnosti) dne 11. 5. 2011 sdělil, že v souladu s § 44 odst. 2 s. ř. bude řízení o žádosti k vydání závazného stanoviska zahájeno dnem, kdy podá ve stejné věci samostatnou žádost druhý spoluvlastník (bratr žalobce). Se stejnou argumentací vyřídil dne 22. 6. 2011 stížnost žalobce i Krajský úřad Středočeského kraje, odbor kultury a památkové péče, který uzavřel, že nejsou splněny podmínky pro uplatnění opatření proti nečinnosti. Krajský úřad konstatoval, že jelikož je dům ve spoluvlastnictví žalobce a jeho bratra, přičemž každý z nich vlastní ideální polovinu, a druhý spoluvlastník dosud žádost o vydání závazného stanoviska nepodal, nebylo řízení zahájeno a neběží ani lhůty pro vyřízení této žádosti.

Jiné stanovisko zaujal dne 1. 9. 2011 odbor regionálního rozvoje Krajského úřadu Středočeského kraje, který konstatoval, že jelikož se jedná o stanovisko tedy posouzení předložené projektové dokumentace a nikoliv o rozhodnutí ve věci, není nutné, aby žádost podávali všichni vlastníci stavby. Na žádost je povinností správního orgánu vždy reagovat a v případě, že správní orgán nereaguje, je ve věci nečinný.

Následně dne 24. 10. 2011 vydal Krajský úřad Středočeského kraje, odbor kultury a památkové péče sdělení, v němž žalovanému uložil, aby do 23. 12. 2011 vydal rozhodnutí ve věci. Uvedl, že podle § 149 odst. 1 s. ř. je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení. Závazným stanoviskem se tedy nezakládají, nemění, neruší ani nedeklarují práva či povinnosti konkrétních osob. Znamená to, že práva ani povinnosti vlastníka druhé poloviny domu, nebudou vydáním závazného stanoviska nijak dotčena. Tento příkaz byl následně

usnesením Krajského úřadu Středočeského kraje, odbor kultury a památkové péče podle § 156 odst. 2 s. ř. zrušen, a to v návaznosti na názor Ministerstva kultury, památkové inspekce vyjádřený dne 19. 12. 2011. Podle tohoto názoru nakládání s věcí v podílovém spoluvlastnictví upravuje zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, který v § 139 odst. 2 určuje, že o hospodaření se společnou věcí rozhodují spoluvlastníci většinou, počítanou podle velikosti podílů. Při rovnosti hlasů nebo nedosáhne-li se většiny nebo dohody, se mohou spoluvlastníci obrátit na soud. V daném případě nebylo dosaženo dohody, protože žádost o vydání závazného stanoviska podal pouze poloviční, nikoliv nadpoloviční vlastník věci. Opačný výklad, že o vydání závazného stanoviska by mohl požádat menšinový vlastník, by vedl k situaci, kdy správní orgány budou vydávat závazná stanoviska minoritním podílovým spoluvlastníkům a tato závazná stanoviska nebudou moci být použita ve správních řízeních bez toho, že by s nimi souhlasila (a připojila se k nim) nadpoloviční většina vlastníků. Při vydávání závazného stanoviska podle § 149 s. ř., kdy předmětem posouzení je nakládání s věcí v podílovém spoluvlastnictví, je proto třeba postupovat obdobně jako v případě společné žádosti. Odvolání žalobce proti tomuto usnesení zamítlo Ministerstvo kultury rozhodnutím ze dne 5. 3. 2012.

Krajský soud v Praze o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

V posuzované věci se žalobce domáhá ochrany v řízení o vydání závazného stanoviska podle § 14 zákona o státní památkové péči. Toto stanovisko může mít dvojí podobu, neboť tato stanovisko může být vydáváno jak v rámci samostatného správního řízení ve formě správního rozhodnutí podle § 67 s. ř., tak jako závazné stanovisko ve smyslu § 149 s. ř. Toto rozlišování má oporu v § 44a odst. 3 zákona o státní památkové péči, který stanoví, že *závazné stanovisko podle § 14 odst. 1 a 2, je-li vydáno orgánem státní památkové péče ve věci, o které není příslušný rozhodovat stavební úřad podle zvláštního právního předpisu [(tj. zákona č. 183/2006 Sb., 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon))], je samostatným rozhodnutím ve správním řízení, jinak je úkonem učiněným dotčeným orgánem pro řízení vedené stavebním úřadem.* Tedy v případech, kdy vlastník kulturní památky hodlá provést rekonstrukci, k níž není podle stavebního zákona zapotřebí ani ohlášení ani stavební povolení, a je oprávněn tuto rekonstrukci provést již na základě pozitivního stanoviska podle § 14 zákona o státní památkové péči, je toto stanovisko rozhodnutím ve smyslu § 67 s. ř. Toto stanovisko je také samostatně přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví jakožto rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, čj. 2 As 75/2009-113 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, čj. 7 As 43/2009-52).

V řízení, které předchází vydání tohoto rozhodnutí, lze vlastníku kulturní památky poskytnout ochranu proti nečinnosti správního orgánu, neboť výsledkem tohoto řízení je vydání rozhodnutí ve věci samé. Naproti tomu žalobou na ochranu proti nečinnosti se nelze úspěšně domáhat ochrany v rámci jiných postupů správního orgánu, než je postup vedoucí

k vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti určité osoby (rozhodnutí ve věci samé) nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá (osvědčení).

V posuzované věci je požadována ochrana ve věci vydání závazného stanoviska, které má sloužit jako podklad pro ohlášení stavby, tedy úkonu, který činí dotčený orgán pro řízení vedené stavebním úřadem ve smyslu § 149 s. ř. Za takové situace nelze ochranu proti nečinnosti poskytnout, neboť se nejedná o rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud proto žalobu podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Skutečnost, že aktuální situaci žalobce nelze řešit instituty vlastními správnímu soudnictví, však ještě neznamená, že ji nelze řešit vůbec. Žalobce, pokud nedosáhne dohody, kterou je třeba vždy preferovat, má k dispozici instituty civilního práva (§ 139 odst. 2 občanského zákoníku), které řeší případy, kdy se spoluvlastníci se stejnou velikostí podílu (či při rovnosti podílů více spoluvlastníků) nedohodnou ohledně hospodaření se společnou věcí. Současně nelze přehlédnout, že v mezidobí došlo ke změně ve vlastnických vztazích, kdy podle výpisu z katastru nemovitostí č. LV 7565 vedeného pro Katastrální úřad Středočeského kraje, Katastrální pracoviště Praha-východ plyne, že spoluvlastníkem uvedeného domu (a dalších nemovitostí) je vedle žalobce (s velikostí podílu 2/6) a jeho bratra (s velikostí podílu 1/2) také JUDr. Monika Nejedlá (s velikostí podílu 1/6). Další postup ve věci proto bude záviset na výsledku dohody všech těchto spoluvlastníků.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 29. srpna 2012

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Zdeňka Vlasáková